

#2099

Themelimi i një vizioni

Nehemia 1:1–2:10

Nehemia, kapitulli 1:

“Fjalët e Nehemias, birit të Hakaliahut. Ndodhi që në muajin e kislevit, në vitin e njëzetë, ndërsa unë ndodhesha në kalanë e Suzas, arriti nga Juda Hanani, një nga vëllezërit e mi, bashkë me disa burra të tjerë. Unë i pyeta lidhur me judenjtë që kishin shpëtuar, që ishin kthyer gjallë nga robëria dhe lidhur me Jerusalemin.

Ata më thanë: «Ata që kanë shpëtuar nga robëria, janë atje poshtë në krahinë, në një mjerim të madh dhe të poshtëruar; përveç kësaj muret e Jerusalemit janë plot me të çara dhe portat e tij janë konsumuar nga zjarri.»

Sa i dëgjova këto fjalë, u ula dhe qava; pastaj mbajta zi disa ditë me radhë, agjërova dhe u luta përpara Perëndisë të qiellit. Dhe thashë:

«Të lutem shumë, o Zot, Perëndia i qiellit, Perëndi i madh dhe i tmerrshëm, që i qëndron besnik besëlidhjes dhe ke mëshirë për ata që të duan dhe respektojnë urdhërimet e tua, qofshin veshët e tu të vëmendshëm dhe sytë e tu të hapur për të dëgjuar lutjen e shërbëtorit tënd, që tani ta drejton ty ditën dhe natën për bijtë e Izraelit, shërbëtorë të tu, duke rrëfyer mëkatet e bijve të Izraelit, që ne kemi kryer kundër teje. Po, unë dhe shtëpia e atit tim kemi mëkatuar. Jemi sjellë shumë keq me ty dhe nuk kemi respektuar urdhërimet, statutet dhe dekretet që ti i ke urdhëruar Moisiut, shërbëtorit tënd.

Mbaje mend fjalën që i urdhërova Moisiut, shërbëtorit tënd, duke i thënë: ‘Në qoftë se do të mëkatoni, unë do t’ju shpërndaj midis popujve; por në rast se do të ktheheni tek unë dhe do të respektoni urdhërimet e mia, dhe do t’i zbatoni, edhe sikur njerëzit tuaj të shpërndarë të jenë në

kufijtë e qiellit, unë do t'i mbledh që andej dhe do t'i sjell përsëri në vendin që kam zgjedhur ku të banojë emri im.'

Tani këta janë shërbëtorët e tu dhe populli yt, që ti i ke çliruar me fuqinë tënde të madhe dhe me dorën tënde të fortë. O Zot, të lutem, qofshin veshët e tu të vëmendshëm ndaj lutjes së shërbëtorit tënd dhe lutjes së shërbëtorëve të tu, që ndiejnë kënaqësi kur kanë frikë prej emrit tënd; jepi, sot, të lutem, një sukses të mirë shërbëtorit tënd, duke bërë që ai të gjejë zemërbutësi në sytë e këtij njeriu.»

Unë atëherë isha kupëmbajtësi i mbretit.

Në muajin e nisanit, vitin e njëzetë të mbretit Artakserks, sapo e sollën verën para tij, unë e mora verën dhe ia zgjata atij. Unë nuk kisha qenë i trishtuar kurrë në prani të tij. Prandaj mbreti më tha: «Pse ke pamje të trishtuar, ndonëse nuk je i sëmurë? Kjo nuk mund të jetë veçse një trishtim i zemrës.»

Atëherë më zuri një frikë shumë e madhe dhe i thashë mbretit: «Rroftë mbreti përjetë! Si mund të mos jetë fytyra ime e trishtuar kur qyteti ku janë varrosur etërit e mi është shkatërruar dhe portat e tij janë konsumuar nga zjarri?».

Mbreti më tha: «Çfarë kërkon?».

Atëherë unë iu luta Perëndisë të qiellit dhe pastaj iu përgjigja mbretit: «Në qoftë se kjo i pëlqen mbretit dhe shërbëtori yt ka gjetur mirëdashje në sytë e tu, më lejo të shkoj në Judë, në qytetin e varreve të etërve të mi, që ta rindërtoj atë.»

Mbreti më tha (mbretëresha i rrinte ulur në krah): «Sa do të zgjasë udhëtimi dhe kur do të kthehesh?».

Kështu i pëlqeu mbretit të më lërë të shkoj dhe unë i tregova një afat kohe.

Pastaj i thashë mbretit: «Në rast se kështu i pëlqen mbretit, të më jepen letra për qeveritarët e krahinës matanë Lumit, që të më japin lejen e kalimit derisa të arrij në Judë, dhe një letër për

Asafin, mbikëqyrësin e pyllit të mbretit, që të më japë lëndën e drurit për të ndërtuar portat e qytezës së bashkuar me tempullin, për muret e qytetit dhe për shtëpinë në të cilën do të shkoj të banoj.» Mbreti më dha letrat, sepse dora mirëdashëse e Perëndisë tim ishte mbi mua. Arrita kështu te qeveritarët e krahinës matanë Lumit dhe u dhashë atyre letrat e mbretit. Me mua mbreti kishte dërguar një trupë përcjellëse me komandantë të ushtrisë dhe kalorës.

Por kur Sanbalati, Horoniti, dhe Tobiahu, shërbëtori amonit, e mësuan këtë gjë, u shqetësuan shumë, sepse kishte ardhur një burrë që kërkonte të mirën e bijve të Izraelit.”

Atë, ne lutemi që me Biblat tona të hapura në duar, ti të na flasësh sot, ndërkohë që ne vijmë nga një larmi rrethanash dhe vendesh. Të lutemi, që të na tregosh sërish se çfarë do të thotë të përfshihemi në punën në të cilën na ke thirrur, sipas mënyrës që dëshiron ti. Na jep qartësi në mendime dhe në të shprehur; na jep zemra të hapura për të vërtetën tënde dhe këmbë të gatshme për të ecur në shtegun e bindjes! Bëje këtë, sepse ne të lutemi në emrin e Jezusit! Amen.

Nuk ka pikë dyshimi që mund të thoni se Nehemia jetoi vazhdimisht ballë për ballë me rrezikun. Në fakt, puna e tij e kërkonte këtë. Të qenët kupëmbajtësi i mbretit, të jepte një qartësi të jashtëzakonshme. Ishe ti që e pije i pari verën: nëse ajo ishte e helmuar, kaq e kishe—lamtumirë, Nehemia, dhe rroftë mbreti! Prandaj, për këtë pozitë të duhej të ishe një lloj personi shumë i zgjuar, ai lloj personi, të cilit nuk i shpëtonte asnjë hollësi. Duhej të ishe në gjendje ta dalloje karakterin dhe t’u kushtojë vëmendje të madhe atyre që ishin pranë, sidomos për faktin që pozita jote kishte një rëndësi kaq strategjike. Nehemia kishte një punë shumë të rëndësishme, dhe me këtë punë të rëndësishme vinin edhe përfitime të mëdha. Ai jetonte në një vend mjaft të rehatshëm, ku jo vetëm

që kishte kontakt me njerëz në pushtet, por edhe ai vetë zotëronte një masë të konsiderueshme ndikimi.

Ai na prezantohet vetëm me disa fjalë. Në fillim të librit, na thuhet se kush është ai: “Nehemia, biri i Hilkiyahut”, dhe nuk na thuhet gjë tjetër. Ai nuk kishte ndonjë prejardhje madhështore për të cilën të na flitet. Me pak fjalë, ai ishte dikush pa ndonjë nam të madh—sikurse shumë prej nesh; si shumë prej nesh; në fund të fundit, si të gjithë ne.

Kur ndodhin këto ngjarje? Na thuhet që ishte dimër. Ishte muaji dhjetor i vitit të njëzetë të mbretërimit të mbretit. Bëhet fjalë për pjesën e dytë të shekullit të pestë para Krishtit. Ka kaluar shumë kohë. Dëshira dhe shqetësimi i madh i Nehemias ishte shumë larg vendit ku ai punonte. Nehemia ishte në Suza, kryeqyteti i Perandorisë Medo-Persiane, një vend i cili ishte qendra e aktivitetit të botës së asaj kohe. Nehemia gjendej në një pozitë strategjike, por ishte shumë larg asaj që ishte vërtet e rëndësishme për të.

Në këtë pasazh mësojmë se atij i erdhën për vizitë një nga vëllezërit dhe disa prej miqve të tij, dhe nëse keni jetuar në mërgim, e dini se sa gjë e veçantë që është kjo: është kënaqësi e madhe të të vijnë lajme të reja—ndoshta do të të sjellin gazetatat, do të zbulosh se çfarë po ndodh me ekipet e tua të parapëlqyera, do të jesh në gjendje të pyesësh se si janë njerëzit kryesorë të komunitetit që ke lënë pas. Ky është një rast i mrekullueshëm. Për katërmbëdhjetë vjet i kam pritur me padurim njerëzit që zbrisnin nga avioni dhe sillnin me vete kopje të gazetave *London Times* dhe *Daily Telegraph*, pikërisht për të njëjtat arsye. Ka shumë rëndësi për mua kur dikush nga familja vjen për të më vizituar, sepse kjo më kthen në shpirt në një zonë, në të cilën jo vetëm që kam rrënjët e mia, por edhe për të cilën ndiej një interesim të vazhdueshëm dhe të thellë.

Kështu, pra, ai lexon dhe mëson se çfarë po ndodh mes popullit të Perëndisë në vendin e Perëndisë. As koha dhe as largësia nuk kanë qenë në gjendje t’i dobësojnë shqetësimet e thella të

jetës së tij. Lajmet nuk ishin të mira; këtë lexojmë në pasazh. Informacioni u përshkrua me fjalë si: “të mbijetuarit”, “mjerim”, “poshtërim”, “konsumuar nga zjarri” dhe “me të çara”. Me siguri që ai do t’i kishte duruar më lehtë goditjet ndaj trupit të tij, sesa këto goditje ndaj zemrës dhe mendjes së tij, teksa mendonte për popullin që e kishte lënë pas në këtë situatë.

Do ta marr për të mirëqenë domethënien historike të këtyre ngjarjeve, sepse do t’i keni studiuar vetë. Sidoqoftë, juve që i keni harruar, do t’ju jap një përmbledhje të shpejtë për t’jua rifreskuar. Nuk dua të mendoni se, në njëfarë mënyre, unë jam historian i Dhiatës së Vjetër, dhe madje as që jam historian fare. Më pëlqen historia dhe lexova histori në shkollën fillore. Mësuesi im i historisë quhej Norman Salmon. Ai më nguliti disa gjëra, një prej të cilave ishte një ngjarje që nuk duhet ta harroj kurrë: qyteti i Bradford-it fitoi kupën e futbollit në vitin 1911. Nga të gjitha ato që mësova gjatë pesë vjetëve që e kisha mësues, e vetmja gjë të cilën nuk e kam harruar, është ajo që sapo ju thashë. Prandaj nuk po përpiqem t’ju bëj përshtypje. Edhe ju mund ta gjeni vetë këtë informacion.

Kujtoni që ishte viti 722 para Krishtit, kur asirianët pushtuan Izraelin. Kjo ishte Mbretëria e Veriut. Si rezultat i pushtimit të tij, një pjesë e popullit në veri vendosi që t’ia mbathte në jug—domethënë në Judë. Prandaj pati një emigrim të madh, një lëvizje të madhe njerëzish. Ata u vendosën në Judë, por Juda nuk po ecte mirë në marrëdhënien e vet me Fjalën e Perëndisë. Ata u tallën me lajmëtarët e tij, ata i përbuzën fjalët e tij dhe i përqeshën profetët e tij. Prandaj, si reagim ndaj premtimit të Perëndisë, në vitin 586 para Krishtit përballemi me gjykimin, pushtimin, zinxhirët, skllavërinë dhe një marshim prej një mijë e katërqind kilometrash drejt robërisë babilonase. Sërish, populli i Perëndisë është në mërgim; ata po jetojnë nën një pushtet të huaj, ashtu sikurse etërit e tyre kishin jetuar në Egjipt. Gjatë kësaj periudhe u shkruan disa prej psalmeve—për shembull, Psalmi 137: “Atje, pranë lumenjve të Babilonisë, rrinim ulur dhe qanim.

Si mund të këndonim këngët e ZOTIT në një vend të huaj?”.¹ Këto fjalë po i shkruanin në përvojën e tyre të mërgimit.

Pastaj, në vitin 539 para Krishtit, Babilonia u pushtua nga Kiri; ai miratoi politikën e riatdhesimit, duke lejuar që një numër i caktuar popujsh të ktheheshin në vendin e tyre të origjinës. Kjo përshkruhet për ne në gjashtë kapitujt e parë të librit të Ezdras. Atje lexoni se si një grup i vogël njerëzish u kthyen; ata nisën të rindërtonin rrënojat, derisa projekti i tyre ndaloi si rezultat i ndërhyrjes së Artakserksit. Për këtë mund të lexoni tek Ezdra 4:23.

Tani, *unë* besoj se lajmi që i erdhi Nehemias, kishte të bënte me këtë shkretim të dytë: mundësitë me të cilat ishin përballur ky grup i vogël, që ishte kthyer, tani kishin humbur plotësisht. Si reagim ndaj asaj që po ndodhte me punën e Perëndisë në Jerusalem, Nehemia u pushtua nga pikëllimi.

Njerëzit mund të reagojnë ndaj rrethanave ose duke i përsëritur ato në mendjen e tyre, ose duke vajtuar për to, dhe kështu ndodh më së shumti mes njerëzve që bëjnë punën e Perëndisë tonë në kohën që jetojmë. Nuk është e vështirë të gesh një grup njerëzish që janë në gjendje t'i përshkruajnë situatat dhe të vajtojnë për to: “Oh, mik, a nuk është e tmerrshme?” dhe “Oh, a nuk jemi vërtet në një hall të madh?”, dhe “Oh, nuk e kisha përfytyruar kurrë që gjërat do të arrinin në këtë pikë!”. Ju kaloni katër apo pesë minuta në shoqërinë e njerëzve të tillë dhe ju kap plotësisht depresioni. Ata janë shpirtra të mjerë, dhe *ne* jemi shpirtra të mjerë në masën që përfshihemi në këtë lloj qëndrimi.

Jo se duhet të jemi triumfalistë, fanatikë ose jorealiste, por që ne gjithmonë duhet t'i shqyrtojmë situatat—në kishë, në kishat tona dhe në punën për të cilën na ka thirrur Perëndia—nën dritën e faktit se *kush është Perëndia*, dhe duke e parë Perëndinë në gjithë lavdinë e tij e njeriun

---

¹ Psalmi 137:1, 4.

në hallin e tij. Sa herë që në skenën e historisë njerëzore, kur drita duket se pothuajse është shuar dhe kur rrethanat duken se janë më të errëtat, ndodh që Perëndia pasi e ka kalitur dikë pa dijeninë e të tjerëve, e ngre atë person dhe e nxjerr në skenë në atë çast në kohë. Ajo që nevojitej në këtë rrethanë, ishte një burrë i cili mund të sillte një ndryshim. Dikush tha: “Bota do t’ia hapë gjithmonë udhën atij që e di se ku po shkon.” Është e qartë që sikurse do ta shohim, Nehemia ishte dikush që mund të ballafaqohej me rrënimin dhe dëshpërimin—i cili jo vetëm që mund të ballafaqohej, por edhe mund të çante përpara. Ai ishte dikush që mund të themelonte një vizion. Kur them “të themelonte një vizion”, nuk e kam fjalën për një person që mund të flasë në termat e mundësive dramatike, por e kam fjalën për dikë që mund ta sillte të vërtetën e Perëndisë për të pasur ndikim në rrethanat e *së tanishmes* në mënyrë të tillë, që ai ishte në gjendje t’i inkurajonte ata që ishin pranë tij, të bëheshin partnerë në vetë punën e Perëndisë.

Këtë mund ta ilustrojmë—nuk do të kalojmë kohë për ta bërë këtë gjë—por mund ta ilustrojmë, jo vetëm nga tregimi biblik, por mund ta ilustrojmë qartë edhe nga historia e kishës. Shumë prej kishave tona kanë një mangësi të thellë në vizion. Ne përsërisim lajka dhe klishe, por nëse *vërtet* përpiqesh të ulesh në nivelin e asaj që po bëjmë, nuk jemi të sigurt nëse e dimë se çfarë po bëjmë. Ne jemi pak si ajo kisha e cila vendosi që të ngrinte një ndërtesë të re. U mblodhën bashkë dhe i morën vendimet si bashkësi—ata morën katër vendime: “Një, do të ngremë një ndërtesë të re për kishën. Dy, ndërtesa e re do të ngrihet aty ku është ndërtesa e vjetër. Tre, materialet nga ndërtesa e vjetër do të përdoren për të ngritur ndërtesën e re. Dhe katër, do të vazhdojmë ta përdorim ndërtesën e vjetër, derisa të ndërtojmë të renë.” A ju duket habi pastaj që nuk po arrijmë asgjë?

Kështu, Perëndia e vendosi dorën e tij mbi një burrë të zakonshëm me një dhunti të jashtëzakonshme për një përgjegjësi të jashtëzakonshme. Kjo është mënyra se si ai zgjedh ta bëjë:

përmes njerëzve të zakonshëm, të cilëve u jep dhunti të jashtëzakonshme, për t'u përballur me sfida të jashtëzakonshme. Ka të ngjarë që, në situata të tilla, e jeton jetën edhe shumica prej nesh. Prandaj, bëjmë mirë të marrim parasysh modelin që na jepet nga Nehemia.

Reagimi i Nehemias: Vajtimi

Dëshiroj t'ju vë në dukje disa gjëra, duke ju inkurajuar që, së pari, të vini re *reagimin* e tij—reagimin e tij. “Si i dëgjova këto gjëra...”, thotë ai në vargun 4. Mënyra se si reagojmë ju dhe unë ndaj rrethanave, tregon shumë për ne. Kjo vlen sidomos për ne që na janë besuar pozita përgjegjësie; ne kemi sfida të veçanta në këtë fushë, për shkak të mënyrës se si reagojmë tona do të ndikojnë reagimet e njerëzve të tjerë. Askush nuk jeton për veten dhe askush nuk vdes për veten,² dhe sigurisht që në udhëheqje përballemi me një sfidë reale.

Ndoshta mes nesh kemi disa pilotë të kompanive ajrore, por gjithmonë jam mahnitur kur jemi përballur me disa prej turbulencave më të forta që mendoni se një avion mund t'u bëjë ballë, kur, më në fund, dëgjoni zërin e kapitenit. Ai vjen gjithmonë me një përmbajtje të tillë: “Zonja dhe zotërinj, ju kërkoj ndjesë për atë tronditjen e vogël!”. Tavani është spërkatur me kafe, njerëzit kanë shpërthyer në ulërima dhe, në të njëjtën kohë, janë bërë takime lutjeje me njerëz të cilët as që besojnë në Perëndinë. Dhe në fund, ai del dhe thotë: “Ju kërkoj ndjesë për atë tronditjen e vogël!”

Apo në një rast tjetër, kur na u desh të ngriheshim sërish në ajër me një Boeing 747 nga Londra për në Pittsburgh. Ishim vetëm pesë kilometra larg pistës kur piloti e ngriti sërish avionin. Fëmija që ishte ulur para meje, filloi të ulëriste: “Nuk dua të vdes, mami! Nuk dua të vdes!”. Kjo ishte një situatë shumë e keqe, pasi edhe unë doja të ulërisja të njëjtën gjë. Më në fund, kur u ngritëm sërish në lartësitë e errëta, zëri i kapitenit u dëgjua sërish, duke thënë: “Më vjen keq që

---

² Shih Romakëve 14:7.

më duhet t'ju jap një tur të horizontit të Pittsburgh-ut sonte!” Kjo gjë më qetësoi vërtet. Nëse ai do të kishte thënë: “Au, ah, uf!”. Do të kisha bërë edhe unë si ai fëmijë.

Tani, kur mendoni për ata burrat që shkuan për të hetuar vendin, ata që u dërguan nga udhëheqja e Izraelit në librin e Numrave—dymbëdhjetë burrat që u dërguan për të zbuluar Kanaanin, siç thotë edhe kënga e fëmijëve: “Dhjetë ishin të ligj, dy ishin të mirë.” Të gjithë ata panë të njëjtat gjëra, të gjithë përjetuan të njëjtin vend, të gjithë u përballën me të njëjtat sfida, të gjithë ishin të vetëdijshëm për të njëjtat mundësi dhe dhjetë prej tyre thanë: “Ndryshim plani. Nuk duhet ta bëjmë këtë; nuk mund të bëhet; në atë vend ka gjigantë.” Mirëpo, dy prej tyre thanë: “Me Perëndinë mund ta pushtojmë vendin.” Këta ishin Kalebi dhe Jozueu.³ Raporti më duket që është i njëjti, si në mbledhjet tuaja, ashtu dhe kudo tjetër: nëse mbledh dymbëdhjetë burra, dhjetë prej tyre e dinë pse nuk mund të bëhet, dhe udhëheqjes i duhet të jetë gati të çohet dhe të reagojë në një mënyrë tjetër.

Prandaj, reagimi i Nehemias është shembull për ne. Vini re thellësinë e përkushtimit të tij dhe gjerësinë e dhembshurisë së tij. Ky nuk është një vajtje formal nga ana e tij. Siç do ta shohim, ky nuk është një shqetësim nga ana e Nehemias për ndërtesat, muret dhe portat. Ai nuk po vajtonte për arsye se muret ishin rrëzuar. Ai po vajtonte për shkak të asaj që përfaqësonin muret e rrëzuara. Duke qenë se lavdia e Perëndisë po shkelej me këmbë mbi kodrat e Judesë, të gjithë popujt po e shihnin këtë skenë dhe po thoshin: “Hë, pra, ku është Perëndia juaj?”. Kjo ishte pikërisht ajo që po bënin burrat dhe gratë.

Javën e kaluar isha sërish në qytetin tim, në Glasgow, dhe vazhdimisht po shihja ndërtesa kishash që janë kthyer në xhami—në qytetin ku u rrita me moton: “Le të lulëzojë Glasgow nga

---

³ Shih Numrat 13:1–33.

predikimi i Fjalës dhe nga lavdërimi i emrit të tij.”⁴ Po kishat? Më kuptoni, nuk shqetësohem për ndërtesat, nuk e vras mendjen për to, por shqetësohem për atë që ato përfaqësojnë.

Nëse e keni lexuar komentarin e John Stott-it për librin e Veprave të Apostujve, kur ai përshkruan se si Pali shkoi në Athinë, ju kujtohet—po e marr për të mirëqenë që e keni lexuar, dhe nëse nuk e keni lexuar, duhet të lexoni këtë pasazh të Veprat 17; është i mrekullueshëm—aty Pali flet se si shkoi në një qytet madhështor dhe se si nuk ishte bukuria e qytetit dhe as dimensionit arkitekturor i tij, që ia tejshpoi zemrën; ishte fakti i idhujtarisë në atë vend, si edhe paperëndishmëria e tij bashkë me varfërinë e skajshme të realitetit frymëror, të cilat e trazuan deri në thelb të qenies së tij. Në librin e tij, Stott-i thotë: “Kur ishte hera e fundit që ndonjë nga ne shkoi në një qytet bashkëkohor perëndimor dhe u trishtua deri në thelb të qenies së vet për shkak të zbrazëtisë tragjike të kishës së Perëndisë në kohën dhe brezin tonë?”⁵

Ju e kuptoni që duhet Fryma e Perëndisë për të krijuar atë lloj reagimi në jetën e një burri apo një gruaje. Ky nuk është një reagim i natyrshëm; ky është një reagim i mbinatyrshëm. Kjo, pra, e dallonte Nehemian, si një burrë me vizion mes popullit që ishte përballur me të njëjtat rrethana, por që nuk reagoi njëlloj: ai u ul, ai vajtoi. Kush do të vajtojë për takimin njëzet e dy minutësh? Do të ishte për të qeshur nëse gjendja nuk do të ishte vërtetë kaq tragjike, apo jo? Nuk dua të vij te ju si profeti Amos, ama e besoj se pa një lëvizje vërtetë të madhe të Frymës së Perëndisë në këtë vend, ka të ngjarë që jemi më pak se një çerek shekulli larg përsëritjes së rënies së Evropës Perëndimore. Nëse do të jemi gjallë në atë kohë, ndoshta zbrazëtia dhe vdekja e ungjillorizmit të humbur do të na bëjnë të vajtojmë.

---

⁴ Saint Mungo, mbishkrim mbi kambanë, Tron Church on Trongate, 1637. Parafrazim.

⁵ John R. W. Stott, *The Message of Acts: The Spirit, the Church, and the World*, The Bible Speaks Today (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1994), 291. Parafrazim.

Duhet ta kuptoni se, gjëja kryesore është që kemi nevojë për atë dimension të të kuptuarit, si burrat e Isakarit, që t’i kuptojmë kohët në të cilat jetojmë,⁶ dhe po ashtu, të kuptojmë Perëndinë që sundon mbi kohërat.

Kundërveprimi i Nehemias: Lutja

Pra, e pamë që reagimi i tij ishte një reagim me devotshmëri dhe me dhembshuri. Ai qau dhe vajtoi; ai mbajti zi. Por vini re që edhe *kundërveprimi* i tij është po aq jetik dhe i rëndësishëm. Ai nuk lëshohet thjesht në të qara, por ai agjëron. Ai e lë mënjane ushqimin dhe rutinën që e shoqëron atë, me qëllimin e vetëm që të kërkojë Perëndinë. Në përjetimin e kësaj gjëje, ai shkon para Perëndisë në lutje. Ai e dinte që askush tjetër, veç Perëndisë, nuk mund ta arrinte atë që ishte e nevojshme. Nëse qyteti do të rindërtohej sërish, nëse portat do të rivendoseshin, nëse lavdia e Perëndisë do të mbretëronte sërish, atëherë, kjo do të ishte vetëm si rezultat i ndërhyrjes së Perëndisë. “Në qoftë se ZOTI nuk e ndërton shtëpinë, më kot lodhen ndërtuesit.”⁷

Këtu kemi arritur në pikën e tretë të mesazhit të fundit: elementi themelor i lutjes. Cila ju duket se është pjesa më e vështirë e shërbesës së ungjillit? A nuk është lutja ajo që i afrohet më tepër? Kështu është për mua: sfida e lutjes publike, për t’u lutur me të vërtetë; sfida e lutjes private, për t’u lutur me të vërtetë; sfida e të besuarit që nëse do të kaloja një kohë të konsiderueshme duke e kërkuar Perëndinë në gjunjë, në vend që të mbaja shënime për Perëndinë, atëherë, në fakt, Perëndia mund të madhërohet akoma edhe më shumë nga sa është madhëruar ndonjëherë.

Dikush ka thënë: “Nëse lutja [jonë] është e dobët, kjo ndodh sepse ne e [konsiderojmë] atë si diçka shtesë dhe jo themelore”⁸—që mund të bëjmë më tepër sesa të lutemi, pasi të jemi lutur,

---

⁶ Shih 1 e Kronikave 12:32.

⁷ Psalmi 127:1.

⁸ J. Oswald Sanders, *Cultivation of Christian Character* (1965; ribotuar në Chicago: Moody, 2019).

por nuk mund të bëjmë asgjë më tepër sesa të lutemi, gjersa të jemi lutur.⁹ Një nga komentuesit—mendoj se quhej Barber, edhe pse e kërkoja në shënimet e mia, nuk e di me siguri—ai e thotë këtë me një trilogji të vogël: “Ata që e mbajnë veten për të vetëmjaftueshëm nuk luten, ata thjesht flasin me vete. Të vetëkënaqurit nuk luten; ata nuk janë [të vetëdijshëm] për nevojën e tyre. Të vetëdrejtët nuk mund të luten; ata nuk kanë asnjë bazë mbi të cilën t’i afrohen Perëndisë.”¹⁰ Prandaj, çdo përpjekje për ta shpjeguar ndikimin vizionar të Nehemias, e cila nuk e dallon këtë element thelbësor që realisht është—një element thelbësor—ka për të qenë e mangët në vetvete.

Në fakt, fraza e shkurtër në vargun 4, “disa ditë me radhë”, është një frazë domethënëse: “...pastaj mbajta zi disa ditë me radhë, agjërova dhe u luta.” Nëse kontrolloni hapësirën kohore nga vargu i parë i kapitullit 1 e deri te vargu i parë i kapitullit 2, do të mësoni se kanë kaluar tre apo katër muaj. Kjo nuk duket qartë menjëherë, derisa ta kontrolloni. Nëse e kontrolloni, do të zbuloni se ajo që po ju them është e saktë. Është interesante që kur arrini te Nehemia 6:15, atje zbuloni që koha e nevojshme për rindërtimin e mureve ishte 52 ditë. Pra, nëse themi katër muaj, i bien afërsisht 120 ditë—plus 52 ditë—pra, i bie që më shumë se dyfishi i kohës u kalua në lutje, dhe në përputhjen e zemrës, mendjes dhe vullnetit të tij me atë të Perëndisë të Gjithëpushtetshëm, për të pasur perspektivën dhe mënyrën e duhur të të menduarit. Nuk duhet të mendojmë për Nehemian sikur kishte rënë në ndonjë ekstazë. Unë e përfytyroj atë duke u lutur, ndonjëherë duke ecur, ndonjëherë duke përfshirë edhe të tjerë, ndonjëherë vetëm dhe ndonjëherë me një bllok shënimesh, duke shkruar gjërat që i vinin në mendje. Nuk mendoj se mund ta kuptoni kapitullin 2, me përjashtim të faktit që, në përjetimin e lutjes, ai po formonte dhe po kaliste disa bindje të

---

⁹ S. D. Gordon, *Quiet Talks on Prayer* (New York: Grosset and Dunlap, 1904), 16.

¹⁰ Cyril J. Barber, *Nehemiah and the Dynamics of Effective Leadership* (Neptune, NJ: Loizeaux Bros., 1976), 22–23.

caktuara dhe disa faktorë praktikë, të cilët do të ishin të nevojshëm, nëse kjo ndjesi e varësisë me lutje te Perëndia do të kthehej në një realitet mes atyre me të cilët do të shërbente.

Nuk dua të kaloj kohë duke ju folur për lutjen; thjesht dua që të vini re se, nëse doni të predikoni për lutjen, mendoj se kjo mund të bëhet shumë bukur me shkurtesën ARrFP. Këtë e përdorim shpesh me të rinjtë tanë. Ne u themi atyre: “Lutja juaj duhet të përfshijë *adhurim*; ajo duhet të fillojë me Perëndinë.” Këtë shohim në vargun 5: “Të lutem shumë, o ZOT, Perëndia i qiellit, Perëndi i madh dhe i tmerrshëm, që i qëndron besnik besëlidhjes”, e kështu me radhë. Lutja duhet të përfshijë *rrëfim*. Kjo është pikërisht ajo që thuhet në vargun 7: “Jemi sjellë shumë keq me ty.” “Izraelitët kanë kryer mëkat, madje edhe unë kam kryer mëkat.” Në vargjet 8-10, ndërsa ai rikujton premtimet e Perëndisë, lutja përfshin *falënderim*. Pastaj, lutja përfshin edhe *përgjërim*—specifik, me përnderim dhe të qartë: “Jepi, sot, të lutem, një sukses të mirë shërbëtorit tënd, duke bërë që ai të gjejë zemërbutësi në sytë e këtij njeriu.”

Nëse do të kishim qenë pranë Nehemias, nuk do të kishim pikë dyshimi për atë që po ndodhte. Nëse do ta kishim vëzhguar kur e mori lajmin, nëse do të kishim parë zemrën e tij të thyer, nëse do të kishim qenë pranë tij gjatë ditëve që pasuan, do të kishim parë një burrë, i cili kishte një dimension pothuajse të mbinatyrshëm në përjetimin e tij. Nëse do të kishim privilegjin të uleshim dhe të mësonim bashkë me të se si të luteshim, do të kishim qenë shumë të vetëdijshëm për faktin që ai nuk kishte ngecur në ndonjë dilemë teologjike, në të qenët absolutisht specifik kur iu afrua Perëndisë: “Jepi, sot, sukses shërbëtorit tënd.”

Ju mund të thoni: “E po, e di çfarë? Ne nuk besojmë në sukses. *Suksesi* është një fjalë e ndyrë.” Jo, *suksesi* nuk është një fjalë e ndyrë! Suksesi i dhënë pas vetes, që lidhet vetëm me këtë botë, që ka njeriun në qendër, ai sukses është kotësi. Por lloji i suksesit që i interesonte Nehemias, ishte ai sukses që do t’i jepte lavdi Perëndisë. Nuk ishte një lloj sukses që do t’i jepte rëndësi

personit të Nehemias. Ky është rasti kur nuk duhet të lutemi për sukses. Është e rëndësishme që puna e *Perëndisë* të dalë me sukses—sikurse do të ndodhë.

Meqë ra fjala, ju gjithmonë mund të luteni me besim për atë që Perëndia ka premtuar. “Do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk [do ta] mundin atë.”¹¹ Kjo mua më duket e suksesshme. A ju tingëllon e suksesshme edhe juve? A ju tingëllon si një fitore absolute në fund fare? Pra, që “dheu do të mbushet me diturinë e lavdisë së [ZOTIT], ashtu si ujërat mbushin detet”?¹² Disa prej nesh janë shumë të kufizuar—jo nga ajo që na tregon Shkrimi si mundësi, por nga tirania e mendjengushtësisë sonë teologjike.

Nehemia hidhet në veprim

Reagim, kundërveprim. E treta është: *hedhje në veprim*—hedhje në veprim. Nehemia kishte një perspektivë me Perëndinë në qendër, e cila do ta manifestonte veten në një mënyrë vërtet mbresëlënëse: duke u treguar i guximshëm në mënyrën se si ndërmori iniciativën. Kapitulli 2 fillon me këto fjalë: “Një ditë prilli, katër muaj më vonë...” Këto janë fjalët e mia për: “Në muajin e nisanit, vitin e njëzetë të mbretit Artakserks.” Ama bëhet fjalë për një ditë pas katër muajsh. Nëse ishte dhjetor kur e mori lajmin, atëherë, tani i bie që të jetë prill.

Ai kishte qenë duke pritur me durim për çastin e duhur kur do t’i hapej dera e mundësisë, dhe atëherë do të ishte gati të hynte. Dera iu hap me të vërtetë në vargun 1. Sipas rutinës së tij normale, ai po shërbente verën—“Ja vera juaj, Mbreti im”—por Nehemia nuk kishte qenë i trishtuar më parë në praninë e tij, prandaj, mbreti i tha: “Pse ke pamje të trishtuar, ndonëse nuk je i sëmurë?”. Perceptim shumë i saktë. Sigurisht që mbreti duhej të ishte perceptues, sepse çdo

---

¹¹ Mateu 16:18.

¹² Habakuku 2:14.

tregues i tillë nga ana e kupëmbajtësit mund t'i jepte idenë që të dy ishin në rrezik. Prandaj mëson që t'i lexosh njerëzit në fytyrë, dhe dëshiron që kupëmbajtësi yt të jetë shumë i lumtur, sa herë që të jep kupën. Çdo rast kur ai dukej i dobët, mund të ishte tregues i faktit që armiqtë e tu e kishin vënë poshtë, dhe ndoshta po mundohej të fshihte diçka të thellë. “Pse ke pamje të trishtuar, ndonëse nuk je i sëmurë? Kjo nuk mund të jetë veçse një trishtim i zemrës.”

Më pëlqen shumë fraza e fundit e vargut 2. Më pëlqen fakti se sa realist dhe i sinqertë është Nehemia: “Atëherë më zuri një frikë shumë e madhe.” “Më zuri një frikë shumë e madhe.” Për mua kjo ndoshta është një nga fjalitë më inkurajuese deri tani në historinë e Nehemias. Është kështu sepse, zakonisht, ndërsa e lexoj historinë e Nehemias, menjëherë i jap atij tipare pothuajse hyjnore, diçka të tillë: “Ky është një tip *i mahnitshëm*. Dua të them që ai u lut për 120 ditë; këtë nuk e kam bërë kurrë në jetën time. Ai ishte shumë i thyer nga situata, kurse unë po mendoja për muzetë. Ai ishte i shqetësuar për gjithë këto gjëra; kurse unë as që i afrohem. Nuk e di, jam shumë larg të qenët si Nehemia.” Mirëpo, kur ai thotë: “Më zuri një frikë shumë e madhe”, me këtë mund të identifikohem menjëherë. Atëherë thashë: “Oh, tani po nis të më pëlqejë ky djalë! Me këtë mund të identifikohem!”. “Më zuri një frikë shumë e madhe.”

Më kujtohet që po mendoja për këtë gjë, por jo në mënyrë të drejtpërdrejtë; po mendoja për njerëzit që janë heronjtë dhe shembujt tanë—Eric Alexander, i cili ka përjetuar gjëra të ngjashme. Ka qenë mentori dhe miku im për shumë vjet në Glasgow. Më kujtohet që foli në një konferencë të ngjashme me këtë në kufijtë e Skocisë. Gjatë një sesioni pyetje-përgjigje, i thashë: “Z. Alexander, a mund të më tregosh se si i kalon orët e mëngjesit? Më trego për kohën kur zgjohesh në mëngjes dhe se çfarë bën.”

E dini çfarë? Për shkak të librave që kisha qenë duke lexuar nga O. Hallesby dhe E. M. Bounds—mendova se ai do të thoshte që u zgjua në orën katër të mëngjesit dhe që u lut për dy orë.

Pastaj mori një hartë të botës dhe u lut edhe një orë tjetër, e kështu me radhë. *Ah, sa* u inkurajova kur ai më tha: “E po, e di çfarë? E kisha vendosur alarmin”—nuk më kujtohet ora, ama m’u duk shumë e përshtatshme për të fjetur. Ai tha: “E di çfarë? Unë vendos alarmin, çohem, bëj një dush, çoj fëmijët në shkollë, kthehem në shtëpi dhe Greta më bën një filxhan kafe. Marr postën dhe e lexoj; i hedh një vështrim të shpejtë gazetës *Glasgow Herald*, dhe pastaj shkoj në dhomën e studimit.”

“Oh”, thashë unë, “ky burrë më pëlqen. Kjo është gjë e mirë.” Sepse shpesh ne kemi këtë përfytyrim—këtë nuk po e them për ta ulur në njëfarë mënyre Eric-un—po e them për të pranuar që është me vend dhe që të vë në dukje përditshmërinë frymërore. Sepse ky është vendi ku i jetojmë jetët tona. Dua të them që i jetojmë jetët tona në ditët monotone. Ne e jetojmë jetën në përjetimet rutinë. Duhet që për hir të atyre për të cilët kujdesemi, ta hedhim tej mitologjinë e dramatikes rreth nesh, sepse nuk ka asgjë dramatike!

Përditshmëria e zakonshme e Nehemias del në pah, sikurse duhet të ndodhë edhe me çdo udhëheqës të mirë: “Më zuri një frikë shumë e madhe.” Fariseu brenda nesh po thotë: “Oh, mendoj se unë nuk do të kisha pasur frikë, sigurisht që nuk do të kisha pasur frikë, po të isha lutur për 120 ditë. Unë do të kisha qenë i guximshëm; nuk do të kisha pasur frikë.” E po, mirë atëherë, vazhdo të jesh vetvetja; kurse ju të tjerët mund të qëndroni me mua në grupin e të frikësuarve.

“Çfarë kërkon?”, i tha ai. “Çfarë kërkon?” A mund ta përfytyroni dot? Ai ka qenë duke pritur për tre apo katër muaj, ka qenë duke pritur për ditën kur mbreti do t’ia bënte këtë pyetje? “Çfarë kërkon?” O sot, o kurrë! Juve mund t’ju jepet vetëm një mundësi e tillë në jetën tuaj, dhe ja ku erdhi. Reagimi: vajtim. Kundërveprimi: lutje. Hedhja në veprim: “E po, faleminderit që më pyete.”

Duke dalluar dorën e Perëndisë në gjithçka dhe duke iu lutur Perëndisë së qiellit, në vargun 5, ai i përgjigjet mbretit. Vini re përgjigjen e tij mrekullisht praktike në vargun 7, nëse mund t'i jepen disa letra rekomandimi. Ka të ngjarë që mund ta shihni mbretin tek i thotë: “Eh, ky nuk është problem.” Prandaj, ai vazhdon pak më tej. “Meqë ra fjala, a mund të më jepet një letër për Asafin, rojtarin e pyllit të mbretit, sepse, siç e di, do të bëjmë ca punë ndërtimi dhe do ishte mirë të kishim ca lëndë druri.” Ai po i tregon mbretit se i di mirë gjërat. Pastaj i thotë: “Do ishte mirë gjithashtu nëse do të ishim të sigurt gjatë udhëtimit.” Prandaj shtojnë edhe këmbësorët me oficerët e ushtrisë. Kështu Nehemia po zbulon që Perëndia është në gjendje të bëjë shumë më tepër nga sa mund të kërkojmë apo mendojmë ne.¹³ Ishte një ëndërr shumë e perealizueshme që ai të kthehej në vendin e tij. Ishte vërtet mister që atij t'i jepej mundësia të kishte një ndikim. Ai do të kishte qenë vërtet me fat—por në provaninë e tij, Perëndia vendosi ndryshe—edhe pse Nehemia do të kishte qenë në gjendje që ta bënte i vetëm udhëtimin. Mirëpo, këtu e shohim atë që paraqet kërkesën dhe bën të gjitha përgatitjet e nevojshme.

Tani le të ndalojmë dhe të bëjmë një pyetje: në themelimin e një vizioni për të bërë punën e Perëndisë në mënyrën e Perëndisë, më duket se ka një rrezik të madh, i cili paraqitet në rrathët mes të cilëve lëvizin shumë prej nesh, dhe ky është rreziku klasik i lavjerrësit. Shumica e gjërave që kemi vëzhguar, të cilat kanë të bëjnë me metodologjinë, strategjinë, me caktimin dhe planifikimin e vizionit, kanë dalë nga një sfond teologjik, me të cilin shumica prej nesh nuk shohin se janë menjëherë në harmoni. Por në vend që të dallojmë se ka një vend thelbësor për të menduarit jo vetëm nga ana biblike por edhe strategjike, ne lejojmë që lavjerrësi të shkojë krejtësisht në anën tjetër, dhe kështu i lëmë vend pragmatistëve, duke përqafuar një lloj qëndrimi teologjik pa rrënjë.

---

¹³ Efesianëve 3:20.

Nuk mendoj se kjo është udha që na mëson Shkrimi. Sigurisht që nuk besoj se kjo ishte mënyra e Nehemias. Ai nuk ka pikë dyshimi se kush i bën gjërat. Ai do ta kishte kuptuar mirë 1 e Korintasve 3: Perëndia është ai që e jep detyrën, Perëndia është ai që jep rritjen, dhe vetëm Perëndia e merr lavdinë.¹⁴ Por kjo nuk i pengoi apostujt që të mendonin në mënyrë strategjike, se si ta arrinin një qytet për Krishtin. Kjo nuk duhet të na pengojë as ne.

Në të vërtetë, ne që duam të nisemi nga një themel shumë biblik, kemi nevojë ta marrim seriozisht përgjegjësinë e themelimit të modeleve në kohën tonë, të cilat djemtë dhe vajzat e reja mund t'i vëzhgojnë dhe pastaj t'i vënë në praktikë, duke ndjekur shembullin tonë. Kësaj ndoshta do t'i kthehemi sërish më vonë, në sesionin e pyetjeve dhe përgjigjeve. Duke gjykuar nga mënyra se si u shkëlqejnë sytë disave nga ju, ndoshta nuk do ta prekim fare. Prandaj le të vazhdojmë.

Nëse duam të themelojmë një vizion, atëherë, së pari, ky vizion duhet të mbillet në zemrat tona nga Fryma e Perëndisë dhe përmes Fjalës së tij. Vizioni përfundimtar për ne është Zbulesa 7: “Pas këtyre gjërave, pashë dhe ja një turmë e madhe, të cilën askush nuk mund ta numëronte, prej të gjitha kombeve, fiseve, popujve dhe gjuhëve; këta qëndronin në këmbë përpara fronit dhe përpara Qengjit, të veshur me petka të bardha dhe me palma në duart e tyre.”¹⁵ Ky është vizioni përfundimtar, kjo është përmbushja e premtimit që iu bë Abrahamit: “Dhe tërë kombet e tokës do të bekohen te pasardhja jote.”¹⁶ Këtë jemi duke pritur, dhe gjithçka tjetër, në fund të fundit, është në shërbim të asaj dite të mahnitshme kur Perëndia do t'i mbledhë pranë vetes të gjithë ata që janë të tijtë. Ne do të jetojmë në përjetësinë e shpalosjes së planit të Perëndisë.

Perëndia e vendosi këtë vizion në zemrën e Nehemias. Kjo nuk ishte një ëndërr e tij; ky vizion zbriti me anë të lutjes. Ai nuk ishte anëtar i shoqatës “Idetë e ndritura”. Ai nuk shkoi në

---

¹⁴ 1 e Korintasve 3:5–7 (parafrazim).

¹⁵ Zbulesa 7:9.

¹⁶ Zanafilla 22:18 (parafrazim).

dhomën e tij dhe thjesht të mendohej për njëfarë kohe. Në fakt, ai ishte në kontakt me Perëndinë. Ai ishte në kontakt me komunitetin e tij, dhe pastaj ishte gati që siç do ta shohim, të themelonte parametra të caktuar për njerëzit rreth tij, brenda të cilëve të bënte punën e Perëndisë.

Vargjet 11 dhe 12 thonë: “Kështu arrita në Jerusalem dhe qëndrova atje tri ditë. Pastaj u ngrita natën me pak burra të tjerë, por nuk i thashë gjë asnjëriut nga ato që Perëndia im më kishte vënë në zemër të bëja për Jerusalemin.”

Nuk ka pse të kemi pikë dyshimi në lidhje me atë që Perëndia vendos në zemrat e shërbëtorëve të tij, që ta bëjnë në kohën tonë. Nuk ka pse të shkojmë dhe të kërkojmë ndonjë libër të veçantë për t’u përpjekur që t’i përgjigjemi pyetjes për veten tonë; përgjigjja na është dhënë në udhëzimin dhe modelin apostolik. E dimë se çfarë duhet të bëjmë: ne duhet t’i ndërtojmë shenjtorët, që ata të bëjnë veprat e shërbesës.¹⁷ Me fjalët e 2 e Timoteut 4:5, ne duhet “të ruajmë veten në çdo situatë”. Ne duhet “të heqim keq”, ne duhet të “bëjmë punën e ungjilltarit” dhe duhet ta “përbushim plotësisht shërbesën [tonë]”. Prandaj nuk është se duhet të shkojmë lart e poshtë për të zbuluar se çfarë duhet të ketë në zemrën e pastorit. Brenda zemrës së pastorit duhet të jetë dëshira e zjarrtë për Perëndinë dhe për lavdinë e tij, për delet nën kujdesin e tij dhe për ata që nuk i janë shtuar ende tufës, siç ishte edhe për Jezusin te Gjoni 17: “Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre.”¹⁸

Çfarë ka në zemrën tënde këto ditë? Çfarë je duke *bërë*? Thjesht po i mban dyert hapur? “Po luan kishash”? Po përbush rutinat e caktuara? A ka ndonjë vizion të cilin udhëheqësit tanë e marrin nga ne? A ka ndonjë ndjesi që po çajmë një shteg?

---

¹⁷ Shih Efesianëve 4:11–12.

¹⁸ Gjoni 17:20 (parafrazim).

Mendoj se atje ku mungon vizioni në jetën time, mungon sepse, së pari, nuk reagoj si duhet. Kush do të vajtojë—cili nga ne do të vajtojë—për gjendjen e kishës bashkëkohore? Është e lehtë të çohemi, të tregojmë me gisht nga të tjerët dhe të themi: “Ky person, dhe ky, dhe ai.” Por çfarë mund të themi kur jemi vetëm? Kur i japim makinës të dielave në mbrëmje për të ardhur në takim, dhe kalojmë ndërtesa pa fund në errësirë totale, nuk shohim asnjë dritë, s’ka këmbë njeriu, nuk duket asnjë makinë në parkim? Kjo duhet të na thyejë zemrat.

Pastaj kemi kundërveprimin: “Ah, sikur t’i shqyeje qiejt dhe të zbrisje! Para teje do të tundeshin malet.¹⁹ O Zot, bëj që të ringjallet vepra jote gjatë viteve! Bëje të njohur gjatë viteve!²⁰ A do të kthehesh sërish duke kalëruar, përmes qyteteve dhe fshatrave, siç bëre në ditët e Rizgjimit të Madh? A do të ngresh djem të rinj në kishat tona, të mësuar me udhëzimin e shenjtë, dhe t’i prekësh zemrat e tyre në mënyra të cilat ende nuk mund t’i kuptojnë plotësisht, që ata të çohen në ditën e tyre me një zjarr në shpirt për Perëndinë dhe për lavdinë e tij, si dhe me një dëshirë për ta predikuar Biblën në tërë plotësinë e saj? A do të na befasosh sërish? O Perëndi, nëse gjithçka që bëjmë në bashkësinë tonë, është thjesht të krijojmë mundësinë që të vijë një brez tjetër, a mund të na përgatisësh që të jetojmë pikërisht për këtë, saqë vetë të mos shohim ndonjë përmbushje dramatike të vizionit? Nëse nuk shohim asgjë, nëse nuk bëjmë gjë tjetër veçse të tregohemi besnikë ndaj asaj që ti na ke zbuluar, që ne të rrimë të qetë kur të tjerët nuk janë, që të durojmë vështirësi kur njerëzit tërhiqen dhe zgjedhin shtegun e lehtë, që të jemi seriozë ndaj përgjegjësisë së ungjillëzimit dhe që ta përmbushim plotësisht shërbesën tonë?”. Të gjithën këtë, le ta bëjmë në bindjen që unë nuk mundem, por Perëndia mundet.

---

¹⁹ Shih Isaia 64:1.

²⁰ Shih Habakuku 3:2.

Kuptoni që, *shumë* prej nesh vuajnë nga iluzioni që ne *mundemi*, dhe vetëm kur përballemi me faktin që *nuk mundemi*, atëherë realisht mundemi. Ky është paradoks i bukur, apo jo? Burri që e kishte dorën të tharë, nuk mund ta shtrinte dot atë. Jezusi i kërkoi të bënte atë që ai nuk mundej, dhe ai e bëri,²¹ sepse fjala e tij nuk është vetëm një fjalë që jep jetë; ajo është një fjalë që ndryshon jetë.

Së fundi, ja dhe një ilustrim paksa i çuditshëm. Herën e parë që ndoqa një lojë futbollit amerikan, ishte në një bazë të forcave ajrore në Hertfordshire të Anglisë, në një vend të quajtur Bushey. Shkova atje me një vajzë që më pëlqente shumë, e cila tani është në shtëpi dhe po kujdeset për fëmijët e mi. Në mendjen time, nuk e kisha idenë se çfarë po ndodhte para meje në këtë përjetim shumë dramatik të futbollit amerikan. Nuk është se isha kundër kësaj loje; thjesht nuk mund ta kuptoja dot. Ajo vajza nuk më ndihmoi fare, as sa të kuptoja se çfarë po ndodhte. Mirëpo, kujtimi i vetëm që më është ngulitur, është ai i nxitëseve të tifozëve.

Zotërinj, kjo nuk ka të bëjë me pamjen e tyre, dhe Zoti të më falë që ky ishte mendimi i parë që ju erdhi në mendje, që e vura në dyshim pastërtinë e zemrës sime! (Thjesht shaka.) Nuk më kujtohet asgjë nga këto. Nuk kisha parë kurrë nxitëse tifozësh në jetën time; këtë duhet ta kuptoni, kisha jetuar një jetë shumë të mbrojtur. Nuk na kishin prezantuar me disa prej këtyre ekstravagancat amerikane. Këto i gjeje vetëm në bazat ushtarake ajrore.

Por, ndërsa vazhdoi loja, ekipi për të cilin po bënim tifozllëk—dhe mendoj se ishte Shkolla Amerikane e Londrës (American School of London) apo diçka e tillë—po shkatërrohej keq. Tabela e pikëve nuk kishte mjaft vend për t’i paraqitur të gjitha pikët që po shënoheshin kundër tyre. Ky ishte momenti kur nxitëset e tifozëve shpërthyen në një refren dramatik. Ato kishin ca gjëra nëpër duar dhe thërritnin: “Mund t’ia dilni, mund t’ia dilni! Ju mundeni, ju mundeni! Mund t’ia dilni,

---

²¹ Shih Marku 3:1–5.

mund t'ia dilni! Ju *mundeni*, ju mundeni!”. Mirëpo, problemi ishte që ata nuk mundeshin! Nuk kishte rëndësi se si ishin veshur ato. Nuk kishte rëndësi sa fort i binte ai djali trumbetës. Nuk kishte rëndësi sa fort i binte daulles ai djaloshi i shëndoshë, ata nuk mundeshin, qoftë edhe për asnjë çast, që ta ndryshonin rrjedhën e trishtueshme të asaj që po ndodhte në fushën e lojës.

Ja ku jemi ne, dhe kur bëhet fjalë për punën e Perëndisë, duket se po përjetojmë një humbje të madhe. Pra, çfarë të bëjmë? Ne marrim metodat e botës, ne marrim urtësinë e botës, ne sjellim nxitëset e tifozëve aty në anë të fushës, që të na bëjnë të ndihemi mirë, për të na e turbulluar paksa realitetin e asaj që po ndodh: “Ju mundeni, ju mundeni!”. Jo, ju nuk mundeni!

Prandaj, në *atë* çast vetëdijeje për ne si udhëheqës, si pastorë dhe si kisha—në *atë* çast hapet kanat dera e mundësisë. Sepse, çfarë tha Jezusi? “Pa mua nuk mund të bëni asgjë.”²² Ai nuk tha që nevoja jonë ishte e pjesshme; ai tha që ajo ishte e plotë. Nëse besoj që nevoja ime është e pjesshme, nuk do të reagoj ashtu si reagoi Nehemia, nuk do të kundërveproj ashtu si ai dhe nuk do të kem mundësi të hidhem në veprim siç bëri ai.

E po, le të lutemi dhe pastaj do të vazhdojmë:

O Perëndi, Ati ynë, ne të falënderojmë që nuk na ke lënë në zgjuarsinë tonë kur mendojmë se si ta bëjmë punën tënde në mënyrën tënde! Ne të falënderojmë që faqet e Shkrimit janë plot me shembuj të mrekullueshëm të atyre mbi të cilët ti vendose dorën tënde. Faleminderit për *atë* frazën e bukur që shfaqet herë pas here: “U tregova pastaj atyre si dora bamirëse e Perëndisë tim kishte qenë mbi mua”,²³ tha Nehemia. Ne lutemi që ta shijojmë sërish *atë* përjetim edhe në kohën tonë, që dora jote bamirëse të jetë mbi ne.

---

²² Gjoni 15:5.

²³ Nehemia 2:8, 18.

Na beko, o Zot! Ndhimoi ata prej nesh që janë të shkurajuar, që të marrin zemër përmes interesimit të vërtetë të të tjerëve—ne që kemi nevojë për inkurajim dhe për përgjigje për pyetjet tona—na befaso këto ditë me provat e hirit tënd! Ne lutemi që të na japësh zemra mirënjohëse, ndërsa hamë bashkë dhe në mes të rrethanave të ndryshme. Bëje këtë, sepse të lutemi në emrin tënd madhështor, përmes Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht! Amen.